

5 sierpnia 1929 r.

2

F41 C 27/06

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 10035.

Kl. 72 a 29.

Miroslav Vyskočil
(Česká Třebová, Czechosłowacja).

Garłacz karabinowy.

Zgłoszono 25 marca 1927 r.

Udzielono 18 lutego 1929 r.

Miotacze granatów, nasadzane na karabin, są znane w najrozmaitszych postaciach wykonania, mają jednak tę niedogodność, iż nie dają one możliwości nastawienia w sposób prosty donośności strzału oraz że trzeba je osadzać na karabinie mimośrodowo zapomocą oddzielnego przyrządu zamocowującego.

Przedmiot wynalazku niniejszego stanowi miotacz granatów, znamienny tem, że jego oś przypada na osi lufy karabinowej i że się go osadza na karabinie na podobieństwo bagnetu. Wynalazek polega ponadto na tem, że ciśnienie gazów, które wyrzuca granat z garłacza, można zapomocą dających się nastawiać otworów wylotowych uregulować w ten sposób, iż donośność

strzału, względnie odległość rzutu, można z łatwością ustawić i wyznaczyć, nie zmieniając w tym celu wielkości naboju karabinowego.

Istota wynalazku wypływa jasno z rysunku, na którym fig. 1 przedstawia schematycznie przekrój podłużny garłacza karabinowego, fig. 2 — widok z boku, fig. 3 — częściowy przekrój dolnej części miotacza, fig. 4 — przekrój według linii A-B na fig. 2 i wreszcie fig. 5 — przekrój według linii C-D na fig. 2. Na rysunku jednakowe odnośniki oznaczają jedne i te same części.

Garłacz składa się z dwóch części głównych, a mianowicie z lufy 1, którą może stanowić zwykła rura Mannesmann'a i którą nakręca się zapomocą gwintu na część dol-

na 3. Rura 1 w nieznacznej odległości od dna 3 jest zaopatrzona w otworki 4, które można zupełnie zamknąć zapomocą tulejki 2. Jeżeli w celu zamknięcia otworów 4 tulejkę 2 trzeba obrócić, to tulejka ta może się obracać, lecz nie może przesuwać się w kierunku osiowym. Jeżeli trzeba tuleję wspomnianą przesunąć w kierunku osiowym, aby zamknąć otwory 4, to wtedy tuleja ta, co samo przez się jest zrozumiałe, nie może się obracać. Tulejka 2 posiada otworki 4' odpowiadające otworkom 4 w lufie 1. W przedstawionej na rysunku postaci wykonania przesunięciu się tulejki w kierunku podłużnym stoi na przeszkodzie wycięcie 18 i trzpień 5 (fig. 2).

Tulejka 4 posiada kołnierz 11, nakarbowany w celu ułatwienia jej obrotu. Przekręcając tuleję o większy lub mniejszy kąt zakrywa się w większym lub mniejszym stopniu otwory 4 i 4', przez co się zmienia uchodzenie gazów prochowych z lufy 1. Do unieruchomiania tulei w położeniu raz nastawionem służą wgłębienia 9', w które wchodzi trzpień 9, na który ciśnie sprężyna 8, przymocowana do części dolnej 3 śrubkami 10. Część dolna garłacza 3 posiada pośrodku przewód 6, zwężający się w kierunku rury 1. Z rzeczonym przewodem środkowym 6 łączą się przewody pomocnicze 7, przez które doprowadza się gazy wyrzucające granat. Część dolna 3 garłacza ponadto posiada przewód 12, w który zakłada się lufę karabinową i w którym, w miejscu, gdzie muszka karabinu przeszkadzałaby nasadzeniu garłacza na lufę karabinu, jest wykonane wycięcie 13 (fig. 5), służące do prowadzenia muszki. Część dolna 3 posiada ramię 16, w którym znajduje się żłobek 15 i trzpień 14, wtłaczany sprężyną w odpowiedni otwór. Żłobek 15 i trzpień 14 stanowią znane zamknięcie bagnetu, wobec czego nie wymagają bliższych objaśnień.

Garłacz, w myśl wynalazku, działa w sposób następujący: po założeniu na kara-

bin do lufy 1 zakłada się granat i nabija się karabin nabojem ślepym. Karabin ustawia się w należyte położenie i daje się ognia. Kulka papierowa, przenikając do zwężającego się przewodu 6, zostaje w swym locie zahamowana. Jednocześnie gazy sprężone, nie mogąc przejść swobodnie przez przewód 6, uchodzą przez przewody 7 i wyrzucają granat. Otwór 6 jest zwężony w ten sposób, że nawet w przypadku, gdy otwory 4 i 4' pokrywają się całkowicie, t. j. gdy zachodzi jak największe uchodzenie gazów do atmosfery, granat wylatuje z lufy garłacza wcześniej, niż kula papierowa z przewodu 6.

Nastawiając tuleję 2 rozmaicie, można zmieniać, nie zmieniając ładunku naboju, donośność strzału.

W celu zmniejszenia ciężaru całego zespołu, dno 3 zaopatruje się w wyżłobienia $a_1 - a_3$.

Rozumie się, że dno 3 i rura 1 mogą stanowić jedną całość; można też inne zmiany wprowadzić, nie wychodząc poza zakres wynalazku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Garłacz karabinowy, w którym donośność strzału ustawia się zapomocą stopniowania ciśnienia gazów prochowych, dopływających do niego, znamienny tem, że w pobliżu dna lufy garłacza są wykonane otworki, których przekrój w świetle można zmieniać i w ten sposób odprowadzać na zewnątrz większą lub mniejszą, stosownie do życzenia, ilość gazów prochowych.

2. Garłacz karabinowy według zastrz. 1, znamienny tem, że gazy sprężone z karabinu doprowadza się do garłacza przez specjalne przewody (7), biegnące w dolnej części garłacza (3) równolegle lub prawie równolegle do przewodu środkowego (5).

3. Garłacz karabinowy według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że przekrój w świetle otworków (4) nastawia się zapomocą zao-

patrzonej w odpowiadające otworkom (4) otworki (4') tulei (2), którą w tym celu przekręca się lub przesuwa się wzdłuż osi.

4. Garłacz karabinowy według zastrz. od 1 do 3, znamienny tem, że tuleję (2) w raz nastawionem położeniu unieruchomia

się zapomocą przyrządu zaryglowującego (8, 9, 9').

M i r o s l a v V y s k o ě i l.
Zastępcą: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

